

παῖν, ὅστις ἐπλάττε τὴν φύσιν παντοιοτρόπως, φύσιν ὅλως ἀνήκουσαν αὐτῷ καὶ οὐδόλως ὁμοιάζουσαν πρὸς τὴν ἐξωτερικὴν.

Πρωῖαν τινὰ, ὁ ταχυδρόμος ἤνοιξε τὸν σάκον του καὶ δι' αὐτὸν καὶ ἔθηκεν ἐπὶ τῆς τραπέζης μικρὸν δέμα διορθώσεων περιτετυλιγμένον ὑπὸ τοῦ χειρογράφου. Τὸ τυπογραφεῖον εἰς ὃ εἶχε παραδοθῇ τὸ ποίημα τοῦ Ὁρατίου Ἐστηζίτου ἦτο ἐν ἐξ ἐκείνων ἐν οἷς ἡ στοιχειοθέτησις ἐκτελεῖται ὑπὸ γυναικῶν. Γνωστὸν ὅτι ἐκαστὴ αὐτῶν ὀφείλει νὰ γράψῃ τὸ ὄνομα τῆς ἁνωθεν τοῦ χειρογράφου. Διατρέχων τις λοιπὸν τὰ φύλλα βλέπει ἀναφυόμενα ὀνόματα λίαν ποικίλα, σχεδὸν πάντοτε κύρια ὀνόματα: Σάρα, Εὐτυχία, Ἀλφονσίνα, Νοεμή, Βικτωρία· ὅταν ὅμως τὸ κύριον ὄνομα εἴνε πολὺ κοινὸν ὡς Μαρία, προστίθεται τότε καὶ τὸ τῆς οἰκογενείας.

Τὸ πρῶτον φύλλον τοῦ χειρογράφου τοῦ Ὁρατίου ἔφερε τὸ ὄνομα τῆς Εὐξ. Εἶνε ὄνομα ἀρκετὰ σπάνιον ἐν Γαλλίᾳ ὥστε δύναται νὰ τὸ παρατηρήσῃ τις.

— Μπᾶ! Εὐξ! εἶπεν ὁ Ὁράτιος· οὐδέποτε ἀπήντησα καμμίαν, ἡ ὁποία νὰ ἔχῃ τὸ ὄνομα αὐτό.

Ἐμειδίασε καὶ ἔφθασεν εἰς τὰ ἄλλα φύλλα. Ὑπῆρχον πολλὰ· Ἀγγελικὴ, Φλωρεντία, Ἐλένη, Σεραφεῖνη...

— Εἶνε δυνατόν νὰ ὀνομάζεται τις Σεραφεῖνα, εἶπε καθ' ἑαυτόν.

Ἐπειτα ἤρχετο τὸ τῆς Εὐξ, ἀκολουθούμενον ὑπὸ τοῦ τῆς Ἀγγελικῆς, τῆς Φλωρεντίας καὶ ἄλλων.

— Βεβαίως ἡ Εὐξ εἶνε ἡ πρώτη· αἱ ἄλλαι δὲν εἶνε παρὰ δευτερεύουσαι. Τοῦτο ὀφείλεται εἰς τὸ ὄνομα τῆς πρώτης μητρὸς μας.

Μετὰ τῆς μεγαλειτέρας προσοχῆς ὁ Ὁράτιος ἐξετέλεσε τὰς διορθώσεις καὶ τὰς ἔστειλεν εἰς τὸ ταχυδρομεῖον. Ἐνῷ διώρων, εἶχε παρατηρήσει ὅτι τὰ χειρόγραφα τὰ συνθετόμενα ὑπὸ τῆς Εὐξ οὐδὲν λάθος περιεῖχον, ἐνῷ τὰ ἄλλα... ὦ! τὰ ἄλλα! ἦσαν φορτωμένα, ιδίως τὰ τῆς Σεραφεῖνης. Τοῦθ' ὅπερ τὸν ἔκαμε νὰ γράψῃ εἰς τὸν διευθυντὴν τοῦ τυπογραφείου:

«Μὴ ἀφίνετε πλέον τίποτε νὰ στοιχειοθετῇ ἡ Σεραφεῖνη· ἅς τὰ στοιχειοθετῇ ὅλα ἡ Εὐξ».

Καὶ δὲν ἔδωκαν ὅλον τὸ χειρόγραφον εἰς τὴν Εὐξ, ἀλλ' αὕτη ἐπεφορτίσθη διὰ τοῦ ἡμίσεος καὶ πλέον αὐτοῦ. Εἰς ἐκαστὴν ἀποστολὴν, ὁ Ὁράτιος ἀνεγίνωσκε τὸ ὄνομα τῆς Εὐξ ἁνωθεν τοῦ πρώτου φύλλου, ἐνίοτε δὲ καὶ τοῦ τρίτου καὶ τετάρτου. Τὸ ὄνομα τοῦτο ἐχαράσσεται ὑπὸ χειρὸς ἐλαφρᾶς, ἀληθοῦς χειρὸς νεανίδος χαρίεσσης καὶ λεπτῆς, ἐνίοτε τρεμύσης ὀλίγον.

Ποία νὰ ἦτο ἄρα γε αὕτη ἡ Εὐξ, ἡ ὁποία ἔγραφε τὸ ὄνομα τῆς τόσον ὠραία καὶ ἡ ὁποία ἐστοιχειοθετεῖ τὰς γραμμὰς τοῦ ποιητοῦ τόσον ὀρθά; Θὰ εἶχε λάβει βεβαίως αὕτη ἁνωτέραν ἐκπαίδευσιν καὶ ἀνῆκεν ἀναμφιβόλως εἰς διακεκριμένην οἰκογένειαν, περιπεσοῦσαν εἰς ἀνάγκας καὶ ἴσως εἰς πτωχείαν.

Ἡ ιδέα αὕτη ὑπῆρξε θλιβερά διὰ τὸν ποιητὴν. Ἐλαβεν ἐκ τούτου ἀφορμὴν νὰ γράψῃ στίχους, τοὺς ὁποίους ἤθελε νὰ προσθέσῃ εἰς τὸ βιβλίον του τοὺς *Amours*. Μήπως δὲν ἦτο δύναντος ἡλιος καὶ ἡ νεᾶνις αὕτη ἡ προσεκτικὴ, ἡ πεπαιδευμένη καὶ ταπεινὴ, ἡ ὁποία τοσοῦτον εὐκόλως ἀνεγίνωσκε τὸ χειρόγραφόν του, διώρων τὴν ὀρθογραφίαν του, ἔθετε τὰ σημεῖα τῆς στιξεως καταλλήλως καὶ ἠτις ἐφαίνετο ἐμψυχουμένη διὰ τῆς πνοῆς τοῦ ποιητοῦ; Εἶχε ζήσει βεβαίως ἐν τῷ κόσμῳ καὶ δὲν τὸν εἶχε καταλίπει εἰμὴ ὅπως ἐκτελέσῃ οἰκογενειακὸν καθήκον, τὴν ἐπαύριον τῆς ἀνεπαυροῦτος ὁπωλείας τῆς περιουσίας.

Ἐγραψε τοὺς στίχους τούτους, τοὺς ἔστειλεν εἰς τὸν ἐκδότην του, ἀλλὰ δὲν ἐτόλμησε νὰ τοὺς ἐπιγράψῃ: «Εὐξ»· ἐροβήθη μὴ προσβάλῃ τὴν νεανίδα. Ἡ λεπτότης αὕτη τῶν αἰσθημάτων παρὰ τινι ποιητῇ θὰ σᾶς ἐκπλήξῃ ἴσως, ἀλλ' ὁ Ὁράτιος εἶχεν ἀρκετὴν φαντασίαν ὥστε νὰ πλουτίσῃ διὰ ξένων αἰσθημάτων καὶ νὰ κοσμηθῇ διὰ ξένων κοσμημάτων.

Ἐνόσω ἐλάμβανε νέας διορθώσεις, τὸ ἐνδιαφέρον, τὸ ὁποῖον εἶχε πρὸς τὴν νεανίδα, κῆζάνε. Κατήντησε νὰ ὑπάγῃ ὁ

ἴδιος εἰς προὔπαντησιν τοῦ γραμματοκομιστοῦ διὰ νὰ λάβῃ, ὅσον τὸ δυνατόν ἐνωρίτερον, τὸ δέμα τὸ ὁποῖον τῷ ἔφερον.

Ἡμέραν τινὰ ἡ τακτικὴ ἀποστολὴ ἐβράδυνε. Τί εἶχε συμβῇ; Μήπως ἡ Εὐξ ἦτο ἀσθενής; Ἡσθάνθη, σκεπτόμενος τοῦτο, ἀληθῆ πόνον ψυχῆς· προσεπάθησε νὰ ἀποβάλῃ τὴν ιδέα τούτην, δὲν ἠδυνήθη ὅμως νὰ τὸ κατορθώσῃ καὶ τέλος ἔφαγεν ἀνευ ὀρέξεως καὶ κατεκλίθη πυρέσσων.

Ἡ νύξ ὑπῆρξε δυσάρεστος· μετὰ κόπον ἀπεκοιμήθη· τὴν πρωῖαν ἐναρκώθη βαθέως καὶ ὠνειρεύθη. Εἶδε κατ' ὄναρ λίαν καθαρώς τὴν νεανίδα. Ἦτο ὠραία καὶ ξανθὴ, οὐράνιον πλάσμα, ἄγγελος. Ἦτο ὀρθία· εἰργάζετο ἔμπροσθεν τῆς στοιχειοθήκης τῆς, ἐξ ἧς, διὰ χειρὸς λεπτῆς καὶ λευκῆς, ἤγειρε τὰ μελανὰ στοιχεῖα, χωρὶς νὰ μολύνωνται οἱ δάκτυλοί τῆς, καὶ ἔκυπτεν ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν πρὸς τὸ χειρόγραφον, τὸ ὑποβασταζόμενον πρὸς τὰ δεξιὰ ὑπὸ βαρέος μολυβδίνου στηρίγματος.

Τὸ χειρόγραφον τοῦτο ἦτο τὸ τοῦ ποιητοῦ καὶ τὸ φύλλον τὸ ὁποῖον ἡ Εὐξ συνέθετεν ἦσαν βεβαίως οἱ στίχοι, τοὺς ὁποίους εἶχε γράψῃ δι' αὐτὴν. Ἦκουε τὴν φωνὴν τῆς ψιθυρίζουσας τοὺς στίχους τῆς, ἡ μᾶλλον, τὴν ἤκουεν ἄδουσας αὐτοὺς, καὶ τὸ ἡδὺ τοῦτο καὶ εὐρυθμον ᾄσμα ἀντήχησεν ἐν τῇ καρδίᾳ του.

Ὅταν ἐξύπνησεν, εἶχε πρὸ πολλοῦ ἐξημερώσει καὶ τὸ δέμα τῶν διορθώσεων εὐρίσκετο ἐπὶ τῆς τραπέζης.

[Ἐπεται τὸ τέλος].

Π.

ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΙ ΕΓΓΡΑΦΟΝΤΑΙ

εἰς τὰ «Ἐκλεκτὰ Μυθιστορήματα», κατὰ πᾶσαν ἐποχὴν, ὑπολογιζομένης τῆς ἐτησίας συνδρομῆς εἰς 104 φύλλα.

Τόμοι «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων» τῶν ἐτῶν Α', Β' καὶ Γ' δεδεμένοι στερεώτατα καὶ κομψότατα πωλοῦνται ἐν τῇ γραφείῳ ἡμῶν. Ἐπίσης φύλλα τῶν «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων» τοῦ Α' καὶ Β' τόμου πρὸς λεπτὰ 20 ἕκαστον, καὶ τοῦ Γ' πρὸς λεπτὰ 10.

Κατὰ τὸ Ε' ἔτος δημοσιευθήσονται ἐκ τῶν πρώτων εἰς τὰ «Ἐκλεκτὰ Μυθιστορήματα»:

ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΟΝΕ:

ΠΕΤΡΑ ΣΚΑΝΔΑΛΟΥ,
ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΥ ΦΕΡΜΠΟΥ.

ἠθικώτατον μυθιστόρημα μετὰ λαμπρῶν ὁλοσελίδων εἰκόνων, κατὰ μετάφρασιν

FORTUNÉ BOISGOBEY:

ΤΟ ΓΗΡΑΣ ΤΟΥ ΚΟΥ ΛΕΚΟΚ,

τὸ ἐκλεκτώτερον τῶν ἔργων τοῦ γνωστοῦ τοῖς ἀναγνώσταις τῶν «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων» μυθιστοριογράφου, κατὰ μετάφρασιν ΧΑΡΙΛΑΟΥ ΚΑΛΑΪΣΑΚΗ.

ΟΥΓΙΑΚΗ ΚΟΛΛΙΝΣ:

ΝΕΚΡΑ ΖΩΣΑ,

τοῦ γνωστοῦ Ἀγγλοῦ συγγραφέως τῆς *Λευκοφόρου* σεως, ἀνεφίκτου γενναιότητος καὶ σπανίας εὐγενείας αἰσθημάτων, κατὰ μετάφρασιν ἐκ τοῦ πρωτοτύπου ὑπὸ ΝΙΚ. ΣΠΑΝΔΟΝΗ.

ΑΔΟΛΦΟΥ ΜΠΕΛΩ ΚΑΙ
ΙΟΥΛΙΟΥ ΔΩΤΕΝ:

Ο ΜΗΤΡΟΚΤΟΝΟΣ,

μυθιστορία μεγίστου ἐνδιαφέροντος, πολλὴν ἐμποιήσασα αἴσθησιν ἐν Παρίσις.